

Fuseki

Després de les simplificacions de la campanya, toca reprendre la perspectiva complexa. Aquests dies ho han fet analistes que han procurat interpretar els resultats electorals. La premsa internacional i la catalana han dit, en general, coses molt més interessants que l'espanyola. Però és que l'espanyola ho té més difícil perquè molts dels seus mitjans s'entesten a fer encaixar la realitat canviant en les seves veritats establertes, i la interpreten analitzant les pròpies vísceres. Segons els dicta la seva màgia negra, Catalunya seria avui més espanyola que fa una setmana. No hi perdem més temps. Una cosa és que els mitjans es comportin com a veritables actors polítics –editorialitzant, inflant o bé ocultant opcions i lideratges, o cuinant enquestes fins a socarrimar-les–, i l'altra és que exerceixin de martell d'heretges, perseguint la dissidència, jutjant-la, condemnant-la i executant-la. La reacció de Madrid davant dels resultats de les eleccions ens ha de proporcionar indicis sobre la mesura de la seva preocupació, la naturalesa dels seus interessos i la urgència amb què nosaltres hauríem d'arribar a acords i prendre decisions.

Mas no es va equivocar precipitant la convocatòria d'eleccions. Perquè no tenia gaire marge de maniobra i perquè necessitava algunes certes, per incòmodes que poguessin resultar. La desviació de les enquestes ha fet evident que l'escenari és nou i que les eleccions eren indispensables. Ignorar la realitat mai no millora la capacitat d'anàlisi ni, per descomptat, pot inspirar una política més efectiva. Les eleccions han revelat informació indispensable per a la nova etapa. Han il·luminat el mapa del compromís nacional de l'electorat anterior i actual de CiU. Ara Mas

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

hauria de saber amb qui pot comptar i amb qui no –dins i fora de la seva coalició–. I les eleccions també han fet evident que la política econòmica basada en les retallades ja no té recorregut. Ni esgrimida com l'única racionalitat possible –“No ens agrada però estem obligats a fer-ho”–, ni embolicada i relegada per una fugida endavant sobiranista sense contingut social.

La partida, fins ara, era d'escacs. En els escacs la clau és el rei. Ara, amb l'Estat jugant amb totes les eines al seu abast, incloent-hi l'arsenal més truculent, per evitar una majoria per la independència, la partida és de Go. No en el sentit d'ocupar territoris, sinó de guanyar voluntats. Si ajuntem la manifestació de l'Onze de Setembre –el punt d'inflexió–, la vaga del 14 de novembre –que recorda la centralitat del model econòmic i social en qualsevol política o projecte de país– i els resultats electorals, disposem de referències per observar el conjunt del tauler. I podem fer una obertura ràpida i agosarada. Fuseki. Encara que, en el joc del Go,

L'impuls i l'energia de la legislatura provenen de la capacitat de mobilització cívica i popular, i no de cap messies

l'engany i el balanç entre defensa i atac són fonamentals, tenir permanentment la iniciativa és molt important. A Catalunya, per escrípol democràtic, l'engany no ens el podem permetre. No el podem incorporar a l'estil, a la nostra manera de jugar. Davant l'estat genuïnament totalitari, el nostre ha de ser radicalment democràtic. Davant l'estat antisocial, concebut per a la dominació, el nostre, per contrast, ha de ser social des de la primera formulació.

Mas no trobarà suports a la seva dreta. Però tampoc no en trobarà a l'esquerra si no canvia les prioritats de les seves polítiques econòmiques i socials. Obtindrà la investidura perquè el Parlament no és un simple circ d'interessos partidaris i perquè la responsabilitat política no admetrà gaires especulacions tàctiques. Podrà i haurà d'arribar a un acord ampli pel referèndum, amb suports més decidits a fora que no pas dins de les pròpies files. El seu resultat electoral particular no ha de marcar el calendari de la consulta o la durada de la legislatura. És de la capacitat de mobilització del moviment cívica popular –i no de cap messies– d'on provenen l'impuls i l'energia necessaris. En el Go totes les peces compten igual. Satisfets els tràmits institucionals, potser caldrà tornar a fer visible la força d'aquest moviment. Si la legislatura té com a fites bàsiques combatre la crisi redreçant l'economia i fer efectiu el dret a decidir convocant un referèndum, l'actuació haurà de ser diligent en tots dos fronts. Per guanyar crèdit a l'interior i no perdre la iniciativa de cara a l'exterior. Fins a completar la jugada guanyadora: quan “les grues siguin confinades als seus nius” (*Tsuru no sugomori*). Així haurem obtingut una victòria humil i elegant, com la florida dels cirerers.